

Ne Çok Acı Var

— Galip Argun · 26 Mayıs 2016

Ne çok acı var. Şu gökkubbenin en belirsiz halinde bile büyük acılar saklı. Göremiyor musunuz? Her yağın yağmur, her doğan güneş, her açan çiçek, her baharın sonu gelen yaz ve peşini kovalayan güz, hiç olmadı bir sabah uyandıığımızda gözlerimizi kıstıran kış, kısaca tüm her şey bize insanlığın ağırtından kalan koskocaman bir yadigar.

Tarihlerden ve tarih kitaplarının içerisinde saklı kalan savaşların getirdiği ölümlerden bahsetmiyorum. Heybeden ölen insanları anlatmaya çalışıyorum. Güne uyanmış çocukların cıvıltılarını bozan bomba seslerinden, hiç bilmedikleri bir adamın icadı delikli demir ile kafasında kocaman bir delikle toprağa koyulan yeni doğmuş sabilerden, bir annenin karnına son kez dokunduğu o andan bahsediyorum. Ne çok acı var diyorum işte. Ne çok acı var ki bu dünyada gökkubbede bir sedâ yankılanıyor o da acının tanımlanamayan cismi, ismi, sesi, rengi, kokusu.

Acıyı koklayabilir misiniz? Bir bahar sabahı bahçenizde yeni çiçek açmış nar ağacının kokusundan farklıdır acının geniz yakan, ciğer söndüren kokusu. Elma, portakal, narenciye kokularıyla pek alakası da yoktur. Hatta pek çok insan onu koklayamadığı için hissedemez. Hissedemediği için fark etmez, fark edemediği için durdurmaya yeltenmez.

Peki, acının rengini tarif edebilir misiniz? Kan kırmızısı mı dersiniz yoksa kırmızının tüm tonları size acıyı mı hatırlatır? Bir renk seçecek olsanız bu dünyadaki cümbüşten hangisini alır yakıştırırsınız acı denen mefuma? Ben gök mavisini seçerdim. Acıyı mavi ile bütünleştirir, içine biraz da ebemkuşağından renkler serpiştirirdim. Öyle ki turuncunun dört bir tonu bana acıyı, yeşilin en koyu rengi ajanslarda haber değeri bile olmayan bir yerlerde öldürülen insanın gözlerini anımsatır bana. Beyaz, saflığı ve duruluğu değil; gözlerini dünyaya açtığı anda bilmem kim tarafından icat edilmiş kimyasal silahlarla öldürülen o çocuğun sarıldığı bezi gözlerimin önüne getirir. Siz kefen diyebilirsiniz, başkaları örtü, diğerleri cennete giden kayak; ama benim için beyazın en pis, en kirli halidir o bez. Bir çocuğun yaşam hakkı, acının en büyük karmaşası, bu dünyadaki teamülüdür, düzenidir.

Acı, aşka en yakın olandır. Ondandır parçadır. Onun gibi ama ondan en ayrı olandır. Aşk ile yarattığı büyük bir paradoksun en büyük ütopyasıdır. Ama benim için acı, anasının ve babasının ocağından ayrılmış yeni yetme yahut fark etmez gencecik bir çocuğun gözlerindeki aşktır. Onunla ilgilidir. Aşk ile acının en büyük ortaklığıdır şu soluk alıp verdiğimiz dünya.